

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Grustugo
Bibliothek.

*****

Första Stycket.

Stockholm,
Tryckt hos Wenberg och Nordström.

1770.

Företal.

Skal då Mankönet ensamt, oemotfägeligen och ouphörligen styra Bokpräs-sarne här i Riket? och männe Swenska Fruentimret albeles affsagt sig allt anspråk på samma förman? Eller är det ett ovedersägeligt beslut, at all Wår Swenska läsning skal wara innesluten inom Post-Tidningarne och Dageligt Allahanda? Eller männe wi allt framgent sola låta oss nöja med Herrarnes Parti-Gräl, Politiska discourser och Stats interessen? Nej, mina älskwärda med-Fruentimmer, wi måste wäl en gång återtaga den rättigheten, at följa wår egen smak. Det är wäl icke utan, at wi ju stundom kunna förlusta oss i åtanke af wårt upptagande i de Ministeriella Förmarks conseiller; wi kunna taga wårt parti, raisonera, changera, conwertera med lika god smak, som wåra Cavallerer men med allt detta behöfwa wi några hwilostunder, något oskyldigt at höra, något artigt at läsa.

J sådant afseende mina med-Fruentimmer, och i höyp, at J med mig härutinnan gören ett, har jag beslutit, at fullgöra hwad de mindre beskwade Herrar efterlätit, då de icke på flere tider behagat af Trycket skänka oss något wedelag, för det wi så benåget rättat oss efter deras politiska tycke. Jag öpnar derföre detta

Frustrugo Bibliothek, til Eder tjenst, mina Damer, i ingen annan affigt, än at lämna Eder någon förfriskning.

J mågen icke stöta Eder öfwer namnet, som jag gi wit detta Periodiska arbete. Såsom mindre bewandrad i Lärdoms Historien och Språkonsten, har jag ej funnit någon til mit ändamål lämpeligare Titul, och jag förmodar, eller åtminstone tänker bewöda mig, at winna Edert behag.

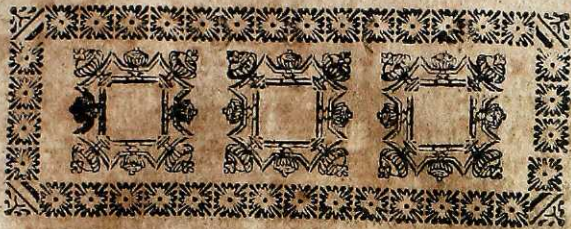
Ej mågen J föreställa Eder, at här blifwa ägarinnor af någon Böks betraktelse, eller annat dylikt: sådant wore at alt förmycket misbruka Edert förtroende, som i slika ämnen torde äga mera insigt och förfarenhet än jag.

Hurtiga och wackra tidsfördrif äro så mycket mera mitt ögnamål härwid, som jag til annat mig icke förbundit. Små nåtta Historietter och lustiga sagor blifwa således innehället af detta Bibliothek, och til en begynnelse wil jag hafwa äran presentera för Eder Richard Oberthon en sticketlig yngling af goda egenskaper, som åstundar Ert sällskap.

Sluteligen wil jag ej lämna obemålt, det jag, til undwikande af hinder, både för Eder, för mig och för Boktryckaren, örnar småningom och efter hand meddela Eder några stycken af detta Bibliothek. Farer wäl. Wid Sybogen
den 1 Sept. 1770.

Snällborg.

Ri.

Första Afhandlingen.

Om

Richard Oberthons Son.

Richard Oberthon solde snart sina aderton år. Han hade alt ifrån nio års ålder studerat wid Universteteten i Oxford i tanka at der ifråda sig Prästkappan. Hans naturliga lynne, underhjelpt af hans Lärornästares möda, skulle, kan hända, i framtiden gjordt honom til ett hus i Engelska Kyrkan: om icke ödet ämnadt honom til andre förrättningar. Ingen liknade honom i ett upprigtigt, stadigt och böjeligt sinnelag, i en god och wältänkande själ, och et lyckligt utseende gaf hos honom så många kostbara gåfvor tillkänna. Hans wärt war medelmättig bög, wäl stald, ledig och otwungen. Hans lineamenter, tör hända; alt för wäl afpassade, alt för fina för en Karl, som ännu mer pryddes af den skönaste hy, de wackrasse tänder och hår. Han tycktes wara född ömsint, men man förmärkte intet hos honom något teku til de hästiga passioner, som oroa själen, och oftast föra henne på willostigar. Alla är stückades honom, på det nogaste, en mättelig summa, som war tilräckelig at påkostas hans underhåll och hans studier, inuom hwilka föremål all hans tragan sig inkränkte. Korteligen, en stilla framtid tycktes, efter alt utseende wisa honom sin behageligamor-

morgonrodn, när en Prästman ifrån en församling i någden af Oxfort, kommer hastigt in i hans kammare, med gråten i halsen, Rick! min fattige Richard! sade han til honom, hwad i ären at beklaga! I hafwen förlorat alt: Mistris Hallen är död.

Mistris Hallen, en Bryggare änka i Southam, i Grefskapet Warwick föga rik och utan barn, hade upforstradt Richard: hon påkostade hans underhåld i Oxfort; Prästen war bägges deras wän.

Wid denna utlåtelse Mistris Hallen är död, (hwilka ords hela påföljd Oberthou ännu ej tör hånda i all det widd kunde fatta) påminner han sig alt, hwarföre han war denna Gummans förbunden han rördes i sitt innersta, hans hjerter wardt bekländt och hans ögon flöto i tårar.

Gråten min wän, gråten, sade den gode Prästen och omfamnade honom, jag tycker om desse prof af Edert förtruffeliga sinnelag; gråten, desse tårar äro icke mistänkta. De äro söte i jämförelse emot dem, som i måsten falla öfwer eder siel.

Hwad har jag ännu at bearåta, frågade Richard, sedan jag förlorat den som war mig i Moders stället?

Ja, min gosse; swarade Prästen, hon förestådde en Moders ställe, och I hafwen ingen som äfr det efter henne; nu ären I lämnad at tidens och ödets behag. I måsten nu ensam och utan hjelp draga er fram i ett Tidewarf, där
Gif.

Hålt up, min wän, sade Prästen, här kommer det an på dygden: förgöten dessa nedrigheter och bemannen eder med hurtighet. Jag wet icke för hwad orsak Missis Hallen har låtit upforsira eder til et stånd, hwartil i naturligt wis icke woren ännuad; och det utan at wid sin död göra någon anstalt, huru i däruti skullen bibehållas: hon har aldrig sagt, om i woren på något fött slägt med henne, ej heller hwem i måtten wara. Nu då i ären beröfwad hennes hielt lämnad til eder sjelf, och begäfwad med dygdiga egenstapen, blifwen I genom fattigdom och nöd, hwarmed i ären omgifwen, blottstald för de här-daste prof. Tänken på at stingra dem, min wän

— — — hwad skal jag då göra, min Herre? frågade Richard? Swem skal jag wända mig til? I ären den enda som jag kanner. Jag har ju wialagt mig at inskränka mig i enslighet, såsom öfwerensstämmande med det lekadsätt, hwilket jag utwält. De förnämde Herrar, med hwilka jag studerar, hafwa tilbudit mig deras wänskap: af blygsamhet och agtning har jag icke fördrifvat antaga den samma; jag har äroen undwifit omgånge med mina jämlingar för at intet wäcka afwund; jag har icke en enda wän — — — Och om i än hadn af detta slaget, min kära Richard, swarade Prästen til hwad nytta skulle det wäl wara eder? De skulle öfwergefwä, föragta er-min wän, och i skullen wara dubbelt olyckeligare, om i woren känd utaf dem. För öfrigt äro de alla unga; de hafwa icke fria händer at handla efter behag med sina ägodelar, och om de än wille hiel-pa eder, så föreställen eder, at deras tillsynings-män ändock aldrig skulle tillåta dem anwända sit goda på et ehuru så ädelt sätt. I hafwen endast

läst

Läst böcker, min wän; I Känner icke människor-
 England har i förra tider alstrat et slägte, til ut-
 seendet mera hårdt än wi, men det war icke des
 mindre wärdigt, upritigt och wälgörande. Wä-
 ra nu warande Angelsmän, utwärtens mera hys-
 sade, begifne på öfversjö, på träfari, på gi-
 righet, som är följden däraf, hafwa inwärtens,
 och i själwa wärket afsläkt sig all människofjäd-
 lek; de hafwa förlorat ända til och med den å-
 delmodiga och uplysta rörelsen, som gjorde dem
 upmärksamna om friheten; de hafwa anammat en
 oförsynt galenskap, och löpa som blinda trädbö-
 men i skummen, för at förskaffa sig medel at bibehålla
 sitt prål och sina oordentligheter. Ah! min
 wän, skolen i wänta hjelp af en Hertig, en Lord
 en Friherre? Om edra lyckliga egenskaper hos
 någon af dem upwäkte en gnista af ömhet och om-
 wårdnad, om i skullen föreställa eder den dåraga-
 tiga möjeligheten, at bibehålla eder i des gunst,
 så måsten i förgåta eder self i en rasbruten kådia
 af nedriga willfariheter. Medelkoffet, som är
 emellan dessa och själwa hopen, förbryllade af en
 otidig åhåga at likna de förra i titlar och höghet,
 efter ölia inmedlert id deras förskämde seder. En
 förnedrad Nation! En bortskämd! en owärdig,
 Nation - - - sättet eder öfwer henne min
 wän, och gören ingen räkning på henne - -

Men hwad skal då bliwa af mig, inföll allt
 Oberthon, med en mer och mer sorgsen och jäm-
 merlig röst?

Jag har redan sade Presten, öfwerwägat ab-
 la de lemnadsfatt jag skulle kunna hafwa at gifwa
 eder til wal. Man kunde förestä eder i något
 2 5 rift

rikt hus til läromästare och handledare för
 någon ung Herre; men i ynglinga-åren, sen I
 sjelf ut som et barn, och ingen skulle drista anför-
 tro er et sådant wärk. Krigsståndet skulle wara
 godt, om man Frigade för bättre orsaker; men An-
 gelands interesse är aldeles fridande emot de
 twisfigheter, för hvilka man nu utblottar det
 både på folk och pengar. Man behöfwer gällan-
 de föreskrifter för at erhålla de lägsta tjenster,
 och dessa spåda lemman upwurme under studerin-
 gens stillhet, skulle aldrig kunna utbårda deswä-
 righeter som åtfölja Bandtleret och Mousqueten
 I hafwen omtänka och heder, och i Skullen, kan
 hända, förlora dessa egenstaper ibland en tropp,
 som med huga och slag måste drifwas emot sien-
 den. Til at blifwa Soldat, min wän, fordras
 fem fots och sex toms längd, rörlighet och här-
 dighet: alt det öfriga är onyttigt och kan hända
 skadeligt. I åren icke nog ung, at blifwa Sjö-
 man: man måste ifrån spådare barndomen wän-
 jas til detta lefnadsfätt, ja des utöfning måste
 tilka som inympas i sjelfwa blodet. Reddaren
 eller Wåpnaren, utan annan affiat än winsten af
 de förslag han sig företager at wärkställa, är al-
 tid fallen för hushållning, han skulle anse eder för
 en öfwerflöds Amund, hwarmed han ej wille be-
 lasta sit Skepp. I Skullen ännu kunna lära et
 handwärf, men därtil fordras läropenningar.
 Nej! mitt barn, jag ryser at säga er det enda
 medel, som än är öfrigt, för at i det bästa Land
 i werlden förskaffa eder det som jorden frifkostigt
 åfwen under de hårdaste luststref, består, jäm-
 wäl dem som lefwa utan samhällen och utan nå-
 ringar, och dem wi falla wilda . . . I
 måsten antaga tjenst . . . Ikläda mig dräng-
 råc.

räcken, ropade Richard helt bebröfswad
ja min wän

Prästens tal hade för ändamål at småningom genom mindre förfräckande af ättningar föra Richard til detta obehageliga fall; men han war icke beredd däruppå. Född utan högfärd, hade han dock en ädelhet i själen, som icke tillät honom, at utan de stridaste tårar betrakta sig i det nya och öwäntade tillstånd. hwaruti man nu wille kasta honom. Prästen sökte at aftorka dem, men han kunde icke stamma deras fälla.

Swarföre tagen I så illa wid eder, min kära Richard? sade han til honom. Det lefnads-sätt, som jag föreslår eder är förnedrande, men I hastwen intet at wälja uppå, och bygden för-ädlar alt. I skolen icke hafwa et tjenstehöns sinne, I skolen winlögga er om edra skolbigheters i agttagande, och sedan I blifwit Edra Herrar nödig, skola de fatta ömhet för eder. I stället at med edra likar föra et lättiefullt lif, skolen i uti hemlighet upodla ert sinne och ert förnuft i de öfningar där i hastwen gjordt så god början: och i torden, kan hända, en dag röna samma lyckeliga öde, som min wän Herr Nighman. Han war betjent hos Sir Charles Herford, wårt Sändebud i Constantinopel: den så wanliga smittan där-städes, tillika med en annan åkomma, lade bägge denne Ministers Secreterare i grafwen. Sir Herford hade anaclåna och hemliga ärender at affärda; han wiste at Pibleman war pålitelig, toslåten och ärlig, han nyttjade honom och war nögd. Swad hände? min kära Oberthon, Min wän har nu mera satt sig i ro uti Gresskapet

Rort

Northfolk, med hundrade punds lifränta, och allas högaktning, som kända honom. Waren behjertad; man behöfwer mera mod och sinnesstyrka, i sänkningen än i uphöjningen, i synnerhet om slutningen är då förmycket brant; men för all ting bibehållen något af den frimodighet som skal stadga ert beslut, följden den samma och i skolen blifwa warse, det man kan wara i det ringaste stånd, utan at wara förnedrad.

Det föreslagna medel war motståndande, men man gjorde honom däraf en nödwändighet. Hans otillräckeliga ärfarenhet hindrade honom at upståfa hederligare utvägar. Han måste fatta sitt beslut, han gjorde som alla böjeliga och godtrogna själar, han trampade sin egen kärlek och äfwen sitt förnuft under föttern, och han öfwerantwortade sig utan förbehåll i sin wäns wård.

Han måste taga afsked af Academien, af sitt wårdfolk, af de få han hade känt i Oxfort. Prästen hjälpte honom wid dessa små höfsheters förrättande: En moders död och trängande angelägenheter föregestros, som ordsak til den hastiga afresan; den blef icke heller upskuten längre, än til samma aften. Serban Richard wändt i penningar allt hwad som uti hans nya stånd wore honom ouyttigt, upstiger han på Chaisen bakom sin wän, och är honom följaktig til Woodstocks Slott. Magister Borton underrettar honom då om hela planen, och om de mått han redan tagit för at påskynda dess wärkställighet. I hafwen icke mer än fem och tingu Guineer, min wän; de äro all för otillräckeliga, och i kunnnen icke nog få at söka er lägenhet. I måsten begifwa eder så långt möjeligt är ifrån Oxford, och de fringlig

liggande Orter: nödwändigheten däraf finnen I
 sjelf utan ytterligare bewis. Jag har en slig-
 tinge, Kyrkoherden i Buttorffs församling, i
 Grefskapet Deson några mil ifrån Greester. Hans
 Prästgård är wäl föga anseeligt, men han har den
 lyfskan, at wara något betydande i orten. Jag
 har redan skrifwit honom til min eder och berättat
 honom den del af ert lefnadslopp, som kunde måst
 bringa honom på er sida. Jag har fått swar,
 han hoppas kunna bidraga til er önskan: sen här
 min häst, hasten eder.

Richard kom til Buttorff. Kyrkoherden tog
 emot honom med godhet; men sjelfwa denna hans
 godhet hade någon ting tryckande med sig. Min
 fattige gosse, sade han honom, man skal bjuda
 til likt och olikt, för at hjälpa er. Goda tje-
 nister äro swära at få; men det skulle wara allt för
 illa, om ej någon nåsvis herrtjenare inuont
 ett par månader drifwen ifrån något hederligt
 hus här i någden. Annald af mig, hoppas jag-
 det ej skal mislyckas för eder, men sedan kom-
 mer på edert eget upförande an, huru i blifwen
 bibehållen.

Richard hade aldrig förestält sig, at några
 swårigheter eller omgångar skulle yppa sig, då
 man sökte en så ringa beställning. Han frågade
 Kyrkoherden allswarsamt, om där wore några
 män ibland betjeninaen i de hus, om hwilka man
 talade för honom. Man antager oqärna andra,
 swarade Prästen. Detta swar war för honom ett
 nytt ämne til förundran. Huru wore det möje-
 liat, at ibland ett fritt folk finna så många, be-
 gärliga at tjena! Innesluten innom sina studerin-
 gar, hade han ansedt sina medborgare, som
 Roms och Spartas fordna Juruwänare, och han
 wän.

tväntade, kan hända, at sinna sina Engländer, omgifne af Hiloter eller Capadociska slafwar. Han slutade deraf, at et Lands allmänna wäl- måga icke altid wår ar på alla enskilda lemmar där- af, och han förestälte sig strart, at England måt- te innehålla en stor mängd af lika så olyckeligt folk som han; ty han kunde aldrig tro annat, än den yttersta nöd kunna bringa en människa, at genom wal af et sådant lefnadsfätt, besläcka den wackrare titul i werlden, at wåra en fri med- lem af Stor-britannien.

Nu ör ändteligen Richard boende i Buttorfs Ly, där han inhyrt sig på et litet näringsställe, och lefde nog sparsamt, men utkostade ändock mer än hans förmåga wille tillåta, och wäntade tåligt hwad wårkan hans nya beskyddares god- het kunde hafwa. Tre Månader hade gått för- bi under en så smärtande tillställning, och hans medel woro snart förtårde. Ledigheter hade wa- rit, men andra hade förekommit honom, han hade blifwit arfvedd, som för swag och ömtålig. Ändteligen skickade Prästen en morgon efter ho- nom: Min wån, nu hafwen i tjenst: sig bak på min waga, wi skola fara är Clostern, til Sie Thomas Rettling, Baronnet, i skolen waka upp Milady, i kunnen aldrig komma i bättre hus: Hästarne woro ispända, de reste åstad.

Sir Georges Rettling, en bland de rikaste Baroneter i England, föratio fem år gammal, hade hwarken dygder eller laster. Som han war god gifware, samt man lätteligen, at han warit friskostig om han ej blifwit född därtil alt för rik; men smickrare som fringhwärft honom i hans ungdom, och gifwit honom nå-
gon

gon ärfarenhet om deras flärd, hade sett honom i den tanka, det människorna i allmänhet ej voro värde at göra godt af beräddt mod. Man såg honom därför snarare låta sina penningar fara, än at han kunde sägas använda dem. Han hade alt för liten insigt, alt för mycket andra af nöden, för at vara werldsförögare. Han var begifwen på sällskap, utan at finna nöje däri. Med Herrskaperne sina grannar hölt han bord, utan at han brydde sig om dem, och för syn skull jagade han sig både trött och utmattad. I ridande kunde ingen wisa sig så entwis och häftig som han: han slog wad om otroliga penningesummor, och satte altid någon på påst, som

I London hölt han sig om dagen på en Källare, men sparsamt; om natten såg man honom i alla de hus, där spel och andra samlingar höllos; Han stälte sig mycket nitisk och beärlig efter winning, utan at vara det. På Bållhusen blandade han sig stundom med menigheten, för at synas folkvän; på Farhall och Kemeland, dansade han med grisetter, för at synas lättfinnig. Han wiste sig på Hofwet, för at synas förnam. Han omgifs med Hertigar och Lordar, sökte deras förtrolighet genom allahanda wägar, och hoppades, at man omsider skulle förblanda honom med dem; Men han war den enda, som sielf kunde förgämma datum af des Wälsbref: det war alt för färft. Ledamot af Underhuset, war han altid Ministeren tilgifwen, ehurudan den ock war. Sådan war Sir Georges i allmänna lefwernet. I det enskylda, war han artig omgångesman. Han war god Husbonde, på någon liten hetsighet och öfwerilning när han hade så hög tanka om alt hwad honom tilhörde,

at det i hans ågon hade dubbelt värde. En häst, som kostat trettio Guineer i inköp, hade knapt stått åtta dagar i hans stall, innan han wore värd septio. Samma begrepp gjorde han sig om sina Gods, sin släkt, sin betjening. Lady Mettling, hans Fru w: r den enda af hans tillhörigheter, som war härifrån undantagen. Han talte om henne med all öwäldighet, lefde kallsinigt med henne; och om man endast betraktat honom på denna sidan, skulle man tagit honom, hos hwilken man eljest ej kunde blifwa någon caractere wärfse, för en sanskyldig Engländer, ja! för en af de öppersta Wylorder i de tre Riken.

Lady Mettling, några år yngre än hennes man, hade tillwänt sig i hans omgång, och war blefwen äfwen så myndig som han.

I hennes ungdom hade hon gjordt en resa til Paris. Hon hade där nästan dödt af ledsnad. Allt hade syntts henne kärft och orimligt. Efter sin återkomst, fylde hon London och Genjuden i Devonshire med berättelser om hwad arligheter och utwalda saker hon sedt i Frankrike = = = = I unga åren hade hon haft wackert utseende, hon bibehöllt ännu på skönheten sina anspråk, wäl eller illa utförda, trodde sig om snille och kwickhet, och wille koste hwad det kunde, göra folk upmärksamma på sig. Det lyckades henne och, genom det besynnerliga sätt, at i London kundgöra Landbygdens löseligheter och där åter utpela Stadens wedern rädigheter. I London stälde hon sig därför, som god hushållerska; ämnen af Landtwerklet tröts henne aldrig, och hon herömdo ouphörligen landtleswernets behagligheter. När hon kom tillbakas til sitt gods, språkade hon beständigt om Hof-äfwentyr, om Sta-

Staden, om Comedien, som Förfäma, om gångbara Romaner. Hon ansåg Landt-Adelen, som Idioter och wettlösa; emottog deras Fruentimmer med öfwerdrifwen höflighet, utspädd med någon utfökt och missfirmande wårdslösset. På dessa små nycker när, kunde man lefwa med henne, som med Baronetten, hennes Man.

Miss Dorothea Nettling, enda plantan af Baronetens och hans Frus ägteuskap, ämnad af sina kärälsfeliga Förfädrar, til det förnämliga anbud, förenade med mycken skönhet, ett ömt och wälartadt sinne, en god själ, och ett behageligt upförande. Hennes upförstran war försunnad, emedan hennes föräldrars caractere icke tillät dem, at gå henne til handa med en försuftig och stadig eftersyn: ingen af dem hade nog skickelighet därtill, och på wist sätt brydde de sig icke heller därom. Sir Georges fant intet så behageligt hos Miss Dorothea, som at hon war hans dotter. Lady Nettling ansåg henne alltför wacker, at hålla henne i London, och trodde at en liten Landsort ej heller war tillräckelig at tilskapa henne. Hon förwiste henne därtföre i sitt rum, föga angelägen at se henne winna beleswenhet, skickelighet och kundskaper.

Miss Dorothea, som nu war sjutton år gammal, och hwars förstånd under den slags enslighet i hwilken hon warit innesluten, hade af egen drift sökt sig dager, lät nu mera ingen ting gå frugtöst förbi, som kunde förskaffa henne den upförstran, hwilken man tycker wägra henne. Det hade fallit hennes Mor in, at för syn skull, någon tid hålla en Italiensk Musicus i huset. Miss Dorothea hade mycket begagnat sig af denna Konstnästarens föreläsningar, och genom en Fran-

lyst Kammar Jungfru, som länge varit i My-
ladys tjenst, förmärskade hon sig tämmelig sär-
dighet i Franska språket.

Sådant war nu Richards tilämnade Herr-
skap. Clostern, et Slott där de hade deras för-
nämliga säte, låg sex mil ifrån Buttorf. Denna
väg lades snart til rygga. Man anmärker en-
til betjänt; man frågar hwadan han kommer;
man bestådar hans skapnad: dessa omständigheter
äro af alt för ringa betydelse för at tarkwa bes-
krifning. Om något skulle gifwa ett nytt anse-
ende åt detta nog wanliga tillfälle, så war det at
se huru högeligen brydd och uprörd Richard war.
Det närvarande och det tillkommande gjorde ho-
nom lika bekymmer och skam. Han kunde icke
säga ett ord til de frågor man gjorde honom;
Kyrbherdru smarade i hans ställe, efter den fö-
reskrift Hof-Præstion gifwit honom. Richard ä-
ter hemst och misnögd, til en brottlig, som
skal afhöra sin dom, ansåg sig lika olyckelig,
om han skulle få afflag eller blifwa antagen.
Han frugtade det ena, och bätswade för det an-
dra. Behageligheterna, äfwen de måst ned-
slagna, äro ändock alltid behageligheter. Han
rodnade som en blod, men sielfwa rodnan up-
lifwade hans ansigte. Med fälda händer, ned-
slagna ögon, kropsen i vordentelig ställning,
hade han ända ett ädelt utseende, och syntes
ändå wäl wårt: han kunde icke gjöra en enda
wändning, som såg afwog ut, och sielfwa hans
tystnad hade något talande med sig.

Milady befalte Foible, så war den Fran-
syska Kammar-Jungfruens namn, at låta ho-
nom iföra sig Livreet: Klädning en war ny
och såg helt grann och pryddande ut, så snart
han

han fick den på sig. Fruen wiste sig nögd med försöket och befalte Jungfru Foible ledsaga den nya betjenten til spiskammaren: ett anbud, som hon med all förnöijelse emottog.

Kom nu, Richard, sade han til honom, det är ert namn, Er person anstår Milady, det är icke hwar och en som har den lyckan: och i hafwen därmed mycket wunnit. Osten af denna Ostan, han är ifrån Chicester, och detta eufelt öl är wälsmakande; wi dricka icke annat här på godset = = han förtår intet. Han faller tårar! = = = I gråten Richard! är det af glädje? I kännen er lycka, och jag unnar er den = = = Osten då. Sen på mig = = = I hafwen vackra ögon. Allt sedan den dag Mylady och jag foro ifrån Paris, har jag intet sedt eu så behagelig persedel = = = = = men åten då = = =

Richard beqwände sig ändteligen därtill = = =
 O, sade Frible, jag börjar blifwa nögd med eder, dricken detta glas = = = I beqynnen komma eder = = = I lären wäl skänka mig eder wänskap, Richard! Jag tror mig redan litet hafwa förtjänt den samma. Fruen beslutar aldrig något utan mitt råd: det kommer endast an på er, at blifwa allt bättre och bättre hos henne onskrifwen. Jag skal säga eder, hwad i bören göra. I skolen hafwa mig af nöden Richard: där fordras ärfarenhet, finlighet til at kunna bibehålla sig i ett sådant hus, som detta; här är mycket folk, många af woga hufwuden, wettwillingar, småtänkt och ofskäligt folk = = = I ären Miladys fjerde Lakej = = = Sen på hennes öfriga kwinfolk: med dessa stora ögon, som äro skapade at se så

klart; I skolen icke kunna tola dem: än edra
kammerater, dem måste I fördraga; men för-
sossen eder icke med dem, jag förbjuder eder det
= = Låt gå; ännu detta glas Richard, sen
skole wi skynda oss, at ståda Miladys nattduk-
bord = = I sägen ingen ting! Talen dock
med mig, = = finnen I Er wäl.

Jo men, min Jungfru, swarade Richard
med ett bedröfwadt hjerta = = I skolen
besinna er än bättre, fortfor Foible, åtminstone
hoppas jag så: i afton skal jag gifwa eder ett
kort begrep om wårt Herrskap, och hela huset.
Läggen alt sådant på sinnet, och om i uti nå-
gon mätto bären eder illa til, skolen i aldrig
kunna därtill skjuta skulden på Foibles elaka
råd.

Richard hade fallit i goda händer: Jung-
fru Foible hade et ömt hjerta; et lefwande
tycke hade nu tagit där sin uprinnelse, och långt
ifrån at utplåna det samma, lät hon det med
all förnöjelse taga de djupaste rötter.

Twå eller tre dagar gingo förbi, utan at
något märkwärdigt tildrog sig. Jungfru Foi-
ble, hade icke swårt at blifwa warse Richards
förbehållna och bedröfwade utseende, som han
ännu ej kunnat lägga bort; hon inbillade sig, at
någon intwärtas fråtande sorg wärkade detta
hos honom, och underfundom tilwitte hon ho-
nom des ringa förtroende för henne. Sedan
Richard gjordt sina syflor med den aldrans-
gaste ordentelighet ifrån sig, gick han alltid i
sin kammare. Han laddes intet undwika sin nya
bekantskap, men han sökte den samma icke
heller. Foible ansfalte däröfwer blygsamma flä-
somål. Swad gören i uti eder kammare? sade
hon

Hon' til honom: ensligheten anstår endast folk,
som äro skapade för at göma sig undan; Sen es
der i denna Spegel, Richard, ären i därtill äm-
nad?

Jag gömer mig icke, swarade han; jag tyce
fer om at wara sysselsatt: Jag läser . . .
Nack om i Kunden Fransyska, sade Jungfru . . .
Jag kan något, återtog Richard . . . Se
hvilken liten förträffelig goske! utbrast Foible,
han kan Fransyska. . . . Jag wil wara er
Språkmästarinna, och göra er fullkomlig: Jag
måste lära er en af mina hem-wisor . . . Då
sång Jungfru Foible en wers af en nog kring-
spridd slagdänga. Richard gaf wisa för frestel-
sen, at ock wisa hwad han kunde: Han sång
Seconden: Uttalet war felagtigt; men rösten
war tillöfswad och Musicalisk. Foible hade så när
blifwit förwånad. U, wi måste sjunga tilsam-
mans, sade hon: Jag skal underwisa er, så myc-
ket i willen. Miss Dorothea hade kunnat få full-
komna sig med mig; wi hade hunnit långt nog,
men en Italiensk landstrykare, som kom hit för-
ledit är, har förbryllat henne aldeles. All sedan
hans bortresa, iammär hon ouphörligen de Swa-
nesänger han lärt henne. Det som står i hörnet
i förstugan här ute, och liknär en slags koffert,
är ännu en kwarleswa efter denna mannen: det
är hans Spinnett . . . Et Claver! föll Ri-
chard henne genast i talet? . . . Ja, swarade
Foible, men allt är dår i ordning: så länge det
gaf något ljud ifrån sig, aflät hon aldrig at stäm-
ma des thoner efter sina Italienska Utrier. Jag
skulle lära henne mitt språk, detta hindrade hen-
nes framsteg, och efter jag älskade hen-
ne uprigtigt, har jag bragt detta Instrument til
tysta

lystnad, som så ofta bedrog henne at förnåta tiden utan gagn. Det är sant, Richard: jag tror at i intet missagen Miss Dorothea. Jag har blifwit warse, at hon ofta sedt på er med förnögdade och äfwen med blida ögon. Richard slog ner sina och rodnade, wid det Foible sade detta. Fördes jag fråga eber min Jungfru, inföll han om Sir Georges och Milady äro äfwen nöjde med min tjenst. Morlady, åter tog Foible, älskar allt hwad jag älskar: det är jag, som styrer hennes tycken, liksom jag påsätter henne sina Myggor och bonader. Hwad Barometeu bekräftar: såsom i woren tre fiendelidelar samre, skulle det ändå i hans ögon wara nog, at I uti åtta dagar warit i hans tjenst, han skulle icke bortbyta er emot någon af Romerska Kejsarens Heidufar.

Nedan Foible talade, försökte Richard Klaveret, och rörde det samma, såsom en den där någorlunda war hemma i Konsten. ropade Foible, med förundran, Kunnen i spela på Klaver? något litet, swarade Richard, och om jag fick betjena mig af detta, skulle jag sika til at sätta det i ordning. War det i er kammar, min wän, sade Jungfrun. Jag kan utan til Couperias Herdskwäden och skal wisa er dem.

Under den tiden Richard war wid Academiën, och imellan sina alfwarsammare äremål, lättade han sina sinnen med Musikaliska öfningar. Han hade godt gehör, fattade lätt, war trägen och hade gjordt framfeg. Sen han nu war bleswen mästar öfwer Klaveret, heintar han ifrån exister hwad som behöfdes til at laga det samma, och Jungfru Foible fant sig snart

snart mer än en gång nödsakad af genomnyttelshölet til hans Kammarare höra hans öfningar; ty han läste sig altid inne, under föregifwande, at icke blifwa oroad i sina förättningar.

Så mycken kallfinniighet gjorde icke Jungfru Foible mislynt. Det hjerta hon föresatt sig af intaga, war ännu omant, en sträng upförstran hade afhållit det ifrån all slags kärlekshandel; men man wiste henne någon wänskap, lite förtroende, och om man ändå syntes alt för kallfinnig för henne, så tycktes man wara af is emot hela den öfriga naturen. Man bygge et helt systeme af hopp, grundade på ännu swagare inbillningar. Lady Nettling war friförlig, Jungfrun hade dragit nytta af denna lägenhet, och förwärfwat sig en liten måttelig penning; man kunde låta se ett giftermål, en galanteri-bod i London, och om inbillningen om en sådan näring, uti hwilken den wackraste man i werlden tog del, war förflusande för det hufwud, som antagit den samma, så twiflade man icke, at ju en yngling, hwars öde bragt honom i den hårda omständigheten, at draga drängräcken, borde med uprätta händer antaga ett sådant anbud.

Foible war trettio fem år gammal, hade ännu nog frisk hy, lifligt anseende, wacker märt; hennes ätbörder, af naturen otrungne, tycktes wara det ännu mera, då man jämförde dem med de infödda Angelskorne af hennes stånd; ju mer hon betraktade sig sielf, ju farligare fant hon sig wara; men hwarken hennes förslager eller hennes behageligheter hade någon wärkan på Richards hjerta. En v-

lyckelig omständighet hade kastat honom i de nedriga tillstånd, hwænti han sig nu besant, men hans sinne behölt ändå någon inwärtens högdragenhet. Han hoppades en gång kunna draga sig därur. At med allwar ställa sig med ett tjenstebion, hade för ewärdeliga tider förhållit honom däruti, och at på annat sätt nyttia Jungfru Toibles swaghet, stridde emot både hans upfostran, och seder. Kan och händas, at en äblare böjelse, mindre passande med hans nu warande stånd, och hwilken skulle hela hans lifstid röda hos honom, hade redan tagit sin uprinnelse i hans hjerta. Han såg dageligen under måltiderna Miss Dorothea, och kunde icke annat än blifwa röd af de ömsa och ofonflade behageligheter, som framlyste uti alt hwad denna unga skönheten sig företog. Om han rådde hennes ögnakast, tycktes honom, at de bliftrade. Han slog straxt ner sina ögon, intagen af en inwärtens örolighet, for han ännu icke wesse at göra upmärksamhet på. Med något mera ärfarenhet och kunskhet, hade han, som war så förständig, aldrig underlåtit, at kwäfwa denna böjelse i sin början, och genom en hastig flygt wika för faran; men det war så bestårt, at han ei skulle blifwa henne warse, förr än det war förfent, och hans förant blifwit aldeles kufwadt.

Imedlertid begynte hans sjukta allt mer och mer at angripa honom. Rötet at dageligen under måltids-timarne se Miss Nettling utplånande hos honom minnet af hans nedriga tillstånd, och försötmade de lediga stunder, af den öfriga dagen, som han fick tilbringa i sin kammare. Oförmåkt för honom sjelf begynte

te hans måsta bryderi och tidesfördrif i denna
 enlighet at syfta på Miss Dorothea. Hit-
 intills hade endast hurtiga stycken varit i
 hans smak, rörelsen och instämigheten satte
 han öfwer sjelfwa ordens afpåkänning; nu åter
 fattade han tycke för de ömna och bemälande,
 och Jungfru Zoible hade mer än en gång det
 misnöjet at genom nyckelhålet se honom lik-
 som komma utom sig, då han spelade de I-
 talienska stycken, som hon wänjades wid: änd-
 teligen förlorar hon allt tålmod: med tåta
 slag på dörren, tvingar hon Richard at släp-
 pa henne in. I blifwen tofug, min wän,
 sade hon; Jaa må icke mera undra på, at se
 er så brydd, så ängslig: I skolen bringa eder
 döden på halsen med edra sorgetoner. De de
 Italiennarne! de hafwa fördrifwit glättighe-
 ten ur Europen, och hafwa på tem, eller sex
 år bidragit mera til mjältesjukan, än Tidnings-
 låsandet, stenläls roten, Brodbryllonens spökeller.
 The och Ponnachdrickandet, och andra starka sa-
 fers förtöring. Spelen Skotska dansar och lir-
 stycken, efter I för min skull haten den Fran-
 ska Musiken. Men om I kunnen ei låta säaa-
 eder, utan fortffaren at slappla fram dessa öm-
 keliga flags-wiser, skal jaa bryta up låset,
 och så ställa Klaweret, at I ei mera skolen
 wara nog skickelig at spela därpå.

Zoibles anköms och tillwittelser hade ryckt
 Richard ur en belägenhet, där hela hans wä-
 sende war, som en andes, och då kroppen war
 lifasom fördjunpad i sömn. Under sångentuckte han sig
 se Miss Dorothea, och denna lustiga inbillning låt
 honom införa de ömna och betäande thoner,
 som så förargade Jungfru Zoible. Omföder
 B 5 fan

jag gifwa honom rätt, han förrättar sina sysslor med oförtrutenhet, snarare mer än mindre, och har ingen annan dårskap, än at höra på Foible: Hon är illfistig, och torde föra honom lån at nog; hon är beständigt omkring honom; jag finner honom redan nog ombytt . . .

Nog utaf Molli, sade Miss Dorothea, om i blifwen i morgon warse, at Richard Musiceror i sin kammare, och om han är allena, så sägen mig til; jag har lust at höra det. Jag wäre nögd om Meßer Pamphiles Klawer kunde gifwa mig någon thon.

Klåckan tio den andra dagen, kom Molli och tillsade sin Fröken. All ting war lyst i Slottet. Sir Georæes war på jagt, Foible sysslofatt at klåda Miladu, och Richard hölt på med sina öfningar. Miss Dorothea går åstad och lyfnar genom nyckelhålet. Hon wåntade wäl något af honom, som war öfwer tjensiebjöns ståndet, men hon war långt ifrån at föreställa sig, det han skulle med sängen kunna insämna på Klaweret. Han kom i det samma af en händelse, at spela en Italiensk Aria, som war sammansatt i England, och ganska begärlig. Miss hade gärna welat lära den samma, men sedan Meßer Pamphile for bort, trodde hon det wera omöjligt. Hon hade nästan klappat på dörren och befalt Richard öfna den samma; men det ran henne straxt i hagen, at hon redan gjort ett förhastadt steg, som ej wafade sig, hwarken för hennes kön, hennes ålder, eller hennes stånd; med proliga sinnen klef hon fördenstul utför trapporne, dock i der fulla föresats, at til sin underwisning nyttja denne unga Muscantens gåfwor, tör hånda mera än hon

Hon hade bordt göra för sin egen ro och stillhet skull. Under den härpå följande måltiden, fastade hon ofta ögonen på honom. Utan twiswel hade hon wäl tilförene blifwit hans wackra utseende warse, Men hon hade aldrig gifwit däruppå någon agt. Hans lineamenter, hans förträffeliga wäkt hade wäl i allmänhet syntes henne behageliga; men sjelfwa ansigtet och Kroppens hela öfriga ställning, hade undgådt hennes upmärksamhet; den blef nu hos henne wäkt, hon suckade, och denna första sucken hade sit uphof af en medlidande känsla, och en utrunnen be-
 tragtelse, huru så lyckeliga gåfwor skulle kunna wara tildelte en, den där ej annat wore beskärt, än at tilbringa lifwet i tjenstehjons ståndet! Miss Dorotheas tankar målade sig uttryckeligen i hennes ögnakast. Richard wäklade dem. De gingo ända in i hans innersta, han kände en o-
 beskriwelig oro och förwirring. Hans återstående syflor skingrade något hans brydda siene, til des aftonmåltiden inföll, som förde honom i samma belögenhet. Richard förmådde icke äta; han gick tilbakas i sin kammare; hans hjerta war så beklämt, at han knapt kunde andas. Han lade sig ned och fastade sig i sängen, utan at kunna tilluta ögonen, och han steg långt tröttare upp, än då han lade sig.

Miss Dorothea war icke mindre tankfull om den Nretten, som hon hade hört. Hennes tycke för Missen fördubblades genom hennes föräldrars försummelse, at gifwa henne utwäg til färdighets inhämtande därutinnan. Men hwad medel skulle hon wäl widraga för at få blifwa af Richard underwisad på Klawerret? At i denna underhandling betjena sig af
 Soik

Foible tyckte hon vara sig ovärdigt; wände hon sig til Milady, torde hon så snubbor. Hon förment sig både lättare och bättre kunna genom Sir Georges sielf härutinnan wita på sitt ändamål. Hennes far plögade ofta förnä henne at sjunga. Hon hade i hans tycke, den bästa röst i hela Inalands, och som hon wille synas förnä, hwilade hon på några takter af de stycken, som woro måst almode, och hon kunde öfwerkomma. Han war merendels wan, at tralla fram en half reprise utaf Miss Dorotheas Lif-ariette. Ah! sade hon til sin dotter, om du kunde den; den är alt förwacker: Missis Bel, wår Gram-Fru, inbillar sig sjunga den wäl; det är ömteligt at höra . . . Men det kunde låta sig göra, min far inföll Dorothea; det såges at Richard, Miladys Lakej, låter höra den samma oförlitneligen . . . Hon! sade Sir Georges: det faller mig icke underligt före. Calender, min Pfenerare, och som under de sex månader han war här, war bleswen den hurtigaste Jägare i Europa: han är wid Operan i winter. Du säger, at Richard sjunger; har någon hört honom? . . . Min Kammarpiga, Wollli har berättat så för mig, swarade Dorothea . . . Ja, sade Baronnetten, Wollli är kunnare i Musik; men min Far fortför Dorothea, han spelar tillika på Klaweret; han har satt Messer Pomphiles i ordning . . . huru! han är tilwärfare! Ja han är en snäll gosse.

Baronnetten begynner blifwa pickhågad, at höra den nya virtuosen, Richard måste lämna alt hwad han hade under händer: Klaweret

ret blef i en hast nedburit; det stälde i ett litet lusthus, som låg på jordslätten i trädgården.

Richard hade aldrig spelt i närvaro af någon annan, än en ganfka god Mästare wid Universitetet i Orfort, som undervisat honom. Hans Herres nyfikenhet, begärlighet och brådskta försatte honom i yttersta bryderie: Blyg af naturen, war han nog fallen at mistro sin egen skickelighet. Han sätter sig ned, noterne ligga för hans ögon, Klaweret har han under sina händer, men han hade ända näppeligen funnit en thon eller en not, om intet Miss Dorothea med en ånglaröst sagt åt honom: men sjungen då Richard. Wid denna befallningen, hwars wälde han kände i all des widd, gjorde han ändteligen början.

Först war hans röst något skälfwande, efter hand blef han mer och mer oförsagd, så at hans förhållande behagade hela sällskapet, och bragte Baronneten, at af full hals roya om detta underwark.

Milady hörde detta ända in i sina rum, och wille weta orsaken därtill, Man berättade henne den. Jungfru Foible, som nu såg sin afgud på altaret, wacklade emellan glädje och oro. Milady fode kallfinnigt; Sir Georges upfinner altid besynnerliga och owanliga ting. Han gick sedan sjelf in til henne, och försäkrade, at ingen ting wore så underbart. I måsten höra honom, Milady; I skolen falla darsöfwer i förundran, det skal behaga eder: Milady rykte på nacken, och man uppföt andra acten til eftermiddagen.

En dag hade hon ställt sig bak om en skärm, under det Richard höll föreläsningar för Miss Dorasthea. Allt hvad som sades war öfwerensspännande med det göromål hvar med de syntes wara syftosatta; men sjelfwa rösten hade någon ting så lustigt och ömt, at de tycktes säga hvarannan artigheter, just då de som måst talade om Octaver, tapptur och be-enol: I öfrigt, så mycken wälwilla, begifwenhet och eld i ögnkastet, så många afbrött i ardebrågten, en orolighet, som så wäl lät märka sig igenom sina darrningar, at för en kännarinna war saken påtagelig.

Rundskaparen stiger fram ur sitt bakhåll. Rådtnaden, som redan war nog stark, tycktes blifwa fördubblad: Man blef liksom litet hindrad af besöket, men oron gick öfwer, och man åter beghute sina öfvingar med lika drift som förut, utan at bry sig med undersökningen om man hade et mistänkt witne eller intet.

Timan war all. Jungfrun Foible gick Richard i förväg; han wille undwika henne, men hon tog honom i räcksfjortet. Hon dragger honom til sig. I Folen icke undslippa mig, sade hon, Jag måste tala med eder.

Ären I tolsig, Richard? Eller hvad felas eder? I ären nog öförsynt, at uplysta edra ögon på war unga Fröken? I ären kär i henne, hon älskar er! Om Sir Georges och Milady hade därom den mindsta mistänka, skullen i blifwa handterad som en skärm, och morgondagen skullen i blifwa öfwaränd til Kolonierna, dömd til ewinnerlig landsflykt.

Man kan föreställa sig Richards förmodran. Han war brottlig, utan at han wette det. Hågen

at se sig anlagad, Kunde han på en stund icke swara.

Jag, sade han omsider til Jungfru Foible, jag skulle wara nog nedrig, at förråda et Herrskap, som är så wärdigt min tilgifwenhet och min wördnad! Jag skulle fördrifwa mig, at älska deras dotter! hon skulle älska mig! J ären sielf tofug.

J ären åtminstone en oskyldig, inföll Foible, J weten icke hwad i gjören; J ären okunnig om edert tillstånd. Lämnen eder Lärjunge; eller skal min wänskap för eder och mitt nit för Herrskapet bringa mig at göra det, som wi framdeles torde ångra. Ställ er intet mera så löjelig för mig, jag skal skilja eder wid dessa infall. Hela detta onda kommer af edert egit fel min wän

Detta onda! inföll Richard, J begabben mig Jungfru, sade han; Jag har intet ondt och jag gör intet ondt. Jag finner nöje uti at gifwa Miss några Lectioner, och hon antager dem med godhet; Sir Georges och Milady äro därmed nöjde men jag är det intet, sade Foible. Ännu en gång, jag wil intet at Miss Dorothea skal blifwa hufwud-yr för en Lakej. och jag wil iniet at denne Lakejen emot sin wilja skal för hennes skull söras til Karolina. Man ser på of . . . Jag nödgas gå ifrån eder . . . Låt eder kammarbröder stå öppen i aften, och jag skal säga eder ännu mera.

Richard gick ifrån Foible, i et tillstånd, som är swårt et afmåla, han slöt sig in i sin kam-
mare

mare. Han wille icke erkänna den uplysning som foible gifwit honom; men det hade redan trängt sig in i hans innersta hjerta. Han ransakade sig sjelf. All den tid, som förflutit, innan han fick se Miss Dorothea, tycktes honom wara et intet, utur hwilket han nu hunnit framkomma, och om han lämnade henne, tycktes honom at samma intet wille honom alldeles uppsuka. Altid intagen af den största wårduad för henne, hade han låtit förföra sig af det nöjet, at se henne, at tala med henne, at tillbringa hela timmar i åtankan af henne. O Himmel! ropade han, skulle Foible hafwa sagt sant? skulle jag wara nog olyckelig, nog brottlig at älska? . . . Det är bestämt; twungen af mitt olyckeliga öde, at autaga det nedrigaste tilstånd i werlden, med et hjerta betaget af en böjelse, som misfirmar mina wålgörare, dömd til de aldragrufweligaste afsågesser, eller ämnad til straff och blygd, är döden det enda som mig återstår at önska, och jag måste söka honom . . . Men Foibles säger, at miss Dorothea älskar mig: det är icke möjligt. Uppfödd i öfwerflödes sköte, omgifwen af alla de förnäma aubud, som söka henne, har hon kunnat kasta några godhets blickar på en fattig gose, som hon tycker wara därtill owärdig; men at hon skulle kunna älska mig . . .; jag wore galen om jag wille inbilla mig sådant.

Sådane woro de betraktelser, som den stackars Richard nu gjorde. Foible affstympade dem med sitt krasfande på dörren: han stälte sig först,

först, som han icke hörde, sedan som han wore sjuk, och han öppnade icke. Hon gick därifrån brinnande af harm; men war han i stånd at emottaga ett sådant besök?

Hon tillbragte en den oroligaste natt i werlden. Morgondagen gick han ner at förrätta sina göromål, förändrad, lika som man är efter en alfwärlig sjukdom. I stället, at wid wanlig timma fortfara med föreläsningarne, gick han up i sin kammare. Lady Mettling, som af en händelse stigit tidigare upp än wanligt, fant sin dotter ensam wid Klaweret. Hwar är Læromästaren? frågade hon. Miss Dorothea swarade: han är utan twiswel syfsosatt med annat, ty han påskar eljest noga på tiden. Lady Mettling befalte, at man skulle gå efter honom. Molli påtog sig ärendet med största förnöjelse. Hon trodde sig hafwa upletat, at dessa studeringar ingalunda woro i Foibles smak.

På Miladys befallning kommer Richard, han hade redan gått in i sina rum. Han wille gifwa några Lectioner, men darrar öfwer hela Kroppen. Hwad felas eder Richard, frågade Miss Dorothea, med en röst: som kunnat röra de stenhårdaste, har något händt eder? ären i sjuk? = = = Nej, Miss swarade Richard, som ändå intet kunde komma sig före = = = Man har kanske gjordt eder något emot; det skulle förarga mig: jag är mycket mon om eder = = = Nej, Miss, man wisar mig mera godhet, än jag förtjenar, men jag har haft en elak natt = = = Kanske i hafwen elaka sängkläder Richard, jag skal säga åt Milady, och han skal

Skal gifwa befallning : : : Jag besinner mig
 wäl i alla affeenden : : : Nej, Richard i ä-
 ren alt för blug; jag känner ert wärde. Sir
 Georgies och Milady kånna det jämte Miss.

Den fattige Richard war illa utkommen :
 han trodde sig kunna blifwa skild wid broderiet,
 om han begynte Lectionen : : : Behagar
 Miss sjunga? : : : Rätt gärna, swarade hon.
 Låt oss beghana med det lilla stycket af Signor
 Annibal, som i gåfwen mia förleden gårdaag;
 jag tror mig hafwa det samma wäl öfwerläst:
 det behagar mig mycke.

Färomästaren precluderar med en darrande
 hand, och Miss begynner. Meningen af det
 partiet, som hon söng; war ungefärligen så här:
 det war en duo.

Om I förstån mitt ögonspråk,

I märken jirart: Jag älskar eder.

Richards partie gaf en obefrifwelig oro til-
 kånna. Bägge förestältes med så mycken san-
 ning, at slutet på skådespelet hade när blifwit
 sorgeligt. Miss utförde sin sång med ett särde-
 les uttryck. Richard kommer genast ihåg Fois-
 bles ord, tycker sig se sanningen däraf uti de
 bägge sköna ögon, som ouphörligen wors fastade
 på honom. Han blef innerligen betagen af en
 owilhog glädje, af ånger, af ångslan, af sorg;
 han mågtar ei längre emotstå så många stridiga
 passions anlopp, han förwirras, han wacklar;
 hon skuter sin stol tillbaka, wil stiga upp och gå
 sin wäg; och han faller utan känsla ned til Miss
 D_r

Dorotheas fötter. Den unga Fröken, häpen, rörd och bekymrad, ropar på hjelp: två af husfolket komma, den sjuka bäres bort, och rycket om denna händelse blifwer Soible i samma ögnablick förebragt.

Hon klädde då Milady på hufvudet. Man kan döma om hennes bryderi: Hon skonbar sig det måsta hon kan: det kostade Milady Nettling mer än ett hufvudhår: ändteligen wardt göromålet fulländadt, så godt det kunde ske i brådskan; Kammar Jungfrun, just som flyger till den sjukas säng. Han hade icke stängt om sig. Hvad felas eder i å Richard? Frågade hon honom. Ingen ting min Jungfru, swarade man henne med ett ledsamt och bekymmerfullt anseende. Jag går förolämpade i mig. Jag åt intet om aftonen. Jag har haft en sömnlös natt och nu har jag swimmat.

Intet annat, min wän? Döjen er intet för mig? Frågade Jungfrun? Jag ären förbehållen emot mig, och jag göra däruti illa. Kunnen jag lita så mycket på någon som på mig? Otacksamme! Jag tilbedes dig och känner ingen högre lycka, än at få lefwa med dig.

Jag ber, min Jungfru, oroen mig intet, sade Richard. Jag har wänskap för eder: Jag håller mig eder förbunden för den jag wisen mig; men jag skulle bedraga eder, om jag sökte inprägla hos er något mera. Jag beklagar er, om jag fastat er sällhet wid at lefwa med mig. Vi anstå ej hwarannan.

Odjur, royade Foible med ett bittert hjerta, jag ser orsaken til ditt förakt. Du kunde utstoffera det litet bättre om du wille; Jag är af en nation, som dina landsmän hata och söka på allt sätt at wantörda; men du tror mig icke wärd at afspisas med minsta skonsamhet: min person är dig förhatelig, du åsundar, at jag skal weta det; du tror mig owärdig din godhet, och din egenkärlek skulle lida, om du sikk se saken taga ett annat utseende. Må göra, jag säger dig det än en gång, du äreföräctne, du missbrukar den tillflykt, som dig här så friskostiat förminnes. Du är nog oförståmb, at älska Miss Dorothæa, och du har bragt henne at älska dig . . .

Döden ware öfwer eder, Jungfru, för det i dristen tala en sådan hädelse och försmädelse mot en sådan person, som både i och jag äro skyldige den djupaste wördnad . . . Gån ut ur min kammare, och nämnen aldrig för mig ett ord om de styggelser, som i inbillen eder, eller skal jag låta er ängra eder fritalighet . . .

Ingen i werlden kunde wara fogeligare än Richard. Nu kände hon för första gången en lågande wrede. Ehuru intagen själen är af någon häftig passion, blifwer hon dock öppen för alla de andra, och kan öfvergifwa sig til de största yterligheter. Den behageliga blir nu den försträffliga Richard. Jungfru Foible hastar sig at dörren. Hon går ifrån honom, intagen af räddhåga, och samlade emellan de hårdaste grufwigheter, som harm och swartsjuka kunnat äro skadkomma.

Förargelsen af Richard krafterne åter, hon siger up: betänker sig. Om han skulle gripa til flykten, kunde han gifwa anledning til wärbrande gifningar emot Miss Dorothea, och liksom besyrka Koibles drifliga inbillningar. Hans kärlek til Dorothea är nu mera inägen ägta för honom. Han hånda, at han är älskad af henne tillbaka. Den fara, som båge två löpa wid den ställning de nu äro uti, faller honom genast i hän. Man måste taas sitt beslut, sky ifrån Devonshire för all sin tid; men man måste förwända något, som skuld til bortresan, för at därigenom frifwa omilda omdömmen. Förwägen skal komma dagen efter: ett bref och en upstått ursäkt för resan skola wisa dess nödwändighet. Föresatsen war wärdig ett så rättssinnadt hjerta, som hans; men ödet wille, at han först skulle blifwa ett ämne för twänne wädeligheter, som ädrogo honom ännu besynerligare och orimligare handelser. Utkommen ur sin kammar, och efter en ringa måltid, återtog han sina wanliga syklar, med ett oafsambets utseende, som kunde ställa dem til frede, hwilka woro måne om hans hälsa. Han fördubblade denna dagen sitt nit. Sällskapet återkom nu ifrån Jagten. Hon går emot Sir Georges, och håller hestöggen under det han siger af hästen. Han leder traswaren tillbaka i stallet. En obändig af drängarne lofar en höga på något afstånd, skottet träffar Richard; Han såras. I ett ögonblick ser man hans ansigte, hans linne, hans halsduk, och hela ena armen fulla med blod.

Bullvet wälte deras upmärksamhet, som woro hems på Slottet. De samlades dit: de

tyodde skottet hafwa träffat; Fruntimren woro fönsren. Miss Dorothea ropar strart, o himmel! Richard är ihjälskuten. I samma ögon blick blir hon sjuk, och faller tillbaka på en ländstol, som til all lycka stod bakom henne. På ena sidan winnläger man sig at bringa henne til hälsan, och på den andra går man Richard til hjelp. Ett hagel hade bortskutit ena öronsnibben, och bloden stöt häftigt ur detta, ehuru ringa sår Något Arquebusade botade denna olycka, och Miss Dorothea kom sig före, sedan hon fått höra denna tidningen. Sorgfriheten begynte åter wis sa sig hos det på Slottet församlade talrika sällskap. Det är onödiat, at nogare beskrifwa de närwarande. För påföljande Historien är endast nödigt, at lära känna twänne personer. En war Miss Broun, en ärbar Dnkefru ifrån Grefskapet Sussex, syster til Sir Georges, den andre war Lord Scareweend, Hertigens af = = äldste Son, bägge två aftonen förut ankommit, i hwad affigt få wi framdeles tillfälle, at berätta. Miss Broun war en kwinna af ett mycket inifränkt förstånd, af ett förträffeligit sinne, af ett ärofullt upförande; hon hade inga barn, och ansåg Miss Dorothea, som sin arfwinge.

Lord Scareweens, tjugo sex år gammal, hade rest och bivitst stora werlden: Hans utseende här wäl märken af de Kropps rörelser och tidsfördrif, hwari han möst förlustat sig, men det war ändå ädelt och förnämligt. En ledig med återhållen min, ett driftigt uttal: en konst at bortblanda frögornae, och aflå en twist med skämt och rolighet: ett kort begrepp om all ting, men ändå fullgiltig kundskap; det wanliga beleswenshets

hets pratet, som säger all ting med behag, utan at just bry sig med de egenteliga ordelag i en noga artighet, som stundom war något högdragen, ofta kallsinig; sådan war personen: Det war en förnäm Herre. Sir Georges wifade honom wändeliga höfligheter, gjorde all ting för hans skul. Gårbdags jagten war anstald för hans ro och nöje. Man önnade honom en liten confert om aftonen. Sir Georges, som icke förlorade wärdet af den påtänkta artigheten, kommer til honom. Skottet som nu blifwit löbadt, Milord, sade hon til honom, fullkastar ett anaenämt tidsfördrif, som jag ämnat eder. Den sårade betjenten spelar förträffeligen på Flawer, och jag wille låta er höra några små arier, sungna af Miss Dorothea: men nu är war = = = utur stånd.

Lorden swarar icke Sir Georges, utan med en bugning, och han wänder sig til Lady Nettling = = = Milady, begripen i hwad Baronneten säger? Han wille gjordt mig til åhörare af en Musik; hans dotter = = = af en betjent. Jag undrar at i, som hafwen wäld icke wid underrätten honom, at dessa slags = = = äro obrukeliga. Man kan understundom inom det enskildta af sitt hus, draga någon fördel af betjeningen, men = = = Miladi ryckte på arlarne: hwad skal jag säga eder Milord, swarade hon, i kännen Sir Georges; och samtalsämnet blef ombytt.

Soible hade blifwit ganska illa til mods öfwer Richards olägenhet; hon lopp i flygande til hans hjälp; men han tykte mer om Mollis sorgfällighet; ja, han förde Fransyskan ifrån sig med nå-

got slags föragt. Andteligen hant hon up i sin kammare, sedan husfröudet blifwit löst förbundet, och sedan han mistrostat Jungfrun med all den hårdhet han kunde uptänka.

Dagen efter låg han inne. Han war syflosfatt om sin bortresa. Stackar Mollis, underrättad honom om sin unga Fröfens beswinnning, fant han klarligen huru nödigt det war, at fara sin wäg. Foible kom at öfwerhoya honom med tillitessen. En del undfick hon i sin kammare, och det öfriga aenom nyckelhålet på dörren. Under det kom Mollis utan för den sjukas dörr, at på Miss Dorotheas wagnar fråga huru han mödde hon fant Fransiskan och gaf henne en fot utföre; Denna hår blef dåröfwer så i grund förbittrad, at harm och hämd brunno hos henne.

Följande dagen återtog Richard sina syflor, i Miladys rum (apartement) med en taffel Monche på örat. Mollis berättade det swart för Miss Dorothea. Stackars Fröfen, hon hade nyss förut fått ett annat budskap, som war för henne långt mindre behageligt. Mollis, sade hon: jag går til Klaveret, så at Richard, at han möter mig där, om han har tid. Richard för befallningen, och kan intet wara obörsam. Han ser Miss Dorothea badande i sina tårar, han framstiger bestört och håpen, at hon icke dristar öfna munnen. Richard, sade hon: jag kommer ej mer at njuta edra föreläsningar, jag måste gå utur Slottet: mina föräldrar gifta mig med Lord Scarewenses: all ting är i beredskap, och skal wara afslutadt innom några dagar. Färmål Richard: Omwärlingen af händ skal wara lättare at
för

fördraga, om den sätter mig i förmåga, at en gång kunna göra er godt . . . Jag unnar er mycket . . . Jag skal göra er godt, om jag kan . . . glömmen intet bort mig.

Miss Dorothea kände sina tårar flyta å nno; hon blef warse at Richard öfwenledes utgjöt där-af öfwerflödigt. Gråten icke, sade hon til honom . . . I bedröfwen mig därmed . . . Farer wäl . . . Richard utom sin sjelf, faller på ett knä och wil kyssa handen, som räcker honom. I samma ögnablick kommer Sir Georges i det arufweligaste raseri inspringandes, med wårjan i handen, at på stället sticka ned den fattige Richard; han stöter emot en stol, faller ömkfull, stiger åter up för at än en gång rafa på din olyckelige. Dagadt Richards blod och sinne blifwit så uprördt under samtalen med Miss Dorothea, drifwen snarare af en naturlig aning, än hörsam emot en förnuftig sientlighet, undwiker han sin angripare och hoppar ut genom et åt jord parken öppetstående fönster.

Sir Georges ryter, fradgas, löper hela huset igenom, han ropar sina betjenter, han ropar de främmande. Wåpnen er! Löpen! tagen fast honom! håkten honom! I bödelns wäld med honom, den nidiagen; den försöraren!

Man skochar sig tilhoya: Man ser Miss Dorothea utsträkt på golfwägen, förbleknad, utan ringaste känsla. Man frågar Baronneten, öfwer hwem han har at beklaga sig, hwem som skal fasttagas: Richard. Han är i trädgården.

Sir

Sir Georges sätter sig i spetsen för folkhöv-
ven, som tillhört omkring honom, och han är-
nar nu fortsättja förföljelsen med större kraft.

Coible och Molli buro Miss Dorothea i
hennes rum. Milady talade wid sitt nattduks
bord med Lord Scareweus. De håra owäsendet
och gå ut at förnimma orsaken därtill. Af Mila-
dys folk will ingen säga henne den samma.
Lordens Kammartjenare dölger ingen ting för
honom. Man kan döma hwad wärlan sådan
händelse skulle hafwa på en man, fördig at
gista sig för penningar. Han ser på sitt ur,
bestädar hurudan wäderleken är, befaller sitt
folk at förespänna wagnen, gör en djup bug-
ning för Milady och frågar, om hon har nå-
got at besalla på London.

I resen bort, Milord! sade Lady Mett-
ling, som föll i förundran öfwer ett så ha-
sligt beslut : : Ja, Milady, en ound-
wikelig omständighet tvingar mig därtill, jag
kan intet taga afsked af Baronneten, utan
beder er ursäkta mig hos honom. Innan han
wål sagt detta, går han sin wäg, och skydar
sjelf på anstalterne til sin bortresa.

Omfrider får Milady weta hela samman-
hänget, utsmyskadt med alla de omständighe-
ter, som Sir Georges förbittring, Richards
flykt och Miss Dorotheas twåtydiga belågenhet,
kunde gifwa anledning, at föreställa sig. Fru
hade ett lösligt sinne, men ett sådant öfwen-
tyr, som detta, tycktes ewärdeligen göra hen-
nes enda dotter sitt goda namn, utan rådd-
ning

ning. förlustig; och göra henne sjelf til ämne, alt det prat och älsöje, hwarmed en allmänhet wille roa sig, som redan ej unnade henne mycket godt; men förnämsta slyktan war at denna händelse beröfwade henne det så efterlångtade nöje, at få beta Moder at en Hertiginna, full af gränelse och förtret, gick hon in i sin dotters kammare. Hon wille först utleta sanningen, och sedan öfwerhoga henne med förebräelser. Men den unga Miss war intet i sådant tillstånd at hon kunde hwarfen förnöja hennes ynskenhet, eller förstå hennes bannor. Allförmycket särsträckt och ännu mera hjertfländ, hade dänningen ännu ej uphört. Den goda Mississ Brann, hennes Fästter, höit henne i sina armar, och böd til at få henne til lifs.

Baronneten sökte igenom alla sina
hela sin trädgård; men
då han intet fant hwad han sökte, befalte han
sitt folk at stiga til häst, och släcka fältet om-
kring. En oförsigtig säkerhet hade tillslutit ho-
nom ögonen öfwer sin dotters och en ynglings
långa samqväm på två manna hand. Ett
förwäget förtroende hade hindrat honom, at
gifwa akt på dem. Gärtermålet med Lord Sea-
rewen skulle hafwa gädt för sig, Miss Doro-
thea, förekommen af en bögselle, som förruft
och högmöd, (ambition) förkastade, skulle haf-
wa sökt at förgåta Richard; Koibles swartsin-
ka raseri ändrade i ett öanablick hela ansällun-
gen. Molli kom efter Richard på Miss Doro-
theas wagnar. Fransyskan går strart til Ba-
ronneten, säger honom alt hwad hon trodde
sig

sig weta, alt hwad hon kunde aisa, och led-
sagar honom på stället, där olyckan skulle hån-
da. Sir Georges kommer iust i det samma
Richard föll på ett knä, kysse Miss Dorotheas
hand, och tog afsked af henne. Deras ansig-
den woro upelbade, ögonen badade i tårar Ba-
ronnet såg mer än han kunde se, mer än man
hade sagt honom, han föll i ett löjeligt rase-
rie, som ådrog de försigtigaste mått och steg
på hans sida.

Foible war hämnad; men hennes ånger
och hennes råddhåga låto henne dyrt betala
en så bedröfwelig tilfyllestgörelse. Hon hade
intet elakt hjerta, och hennes unaa Fröken war
utskänd til sin heder. Hon älskade Richard
af alt hjerta; och om han årtappades wore
han förlorad. Hans ungdom, hans oförtäret, hans
hans swaghet öfwerlämnade honom wårnlös i
en mächtig mans wäld; Lagarne skulle
alle wända sig emot honom.

